

ע"פ 6080/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 6080/23 - א'

לפני: כבוד השופטת ר' רונן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפח"ע 20-05-34700 מיום 20.7.2023 שניתן על ידי כב' הרכב השופטים א' ואגו, א' אינפלד ו- א' חזק

תאריך הישיבה: כ"ו באב התשפ"ג (13.8.2023)

בשם המבקש: עו"ד אסף דוק; עו"ד אלון שליכטר

בשם המשיבה: עו"ד מיכל קליין

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 שנים שהושת על המבקש בגזר דינו של בית

עמוד 1

המשפט בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הרכב השופטים א' ואגו, א' אינפלדו-א' חזק) בתפח"ע 34700-05-20 מיום 20.7.2023, ואשר תחילתו ביום 14.8.2023, עד להכרעה בערעור בעניינו.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום שייחס לו עבירות מין במשפחה - מספר עבירות של מעשי סדום לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: חוק העונשין); ומספר עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום, כאשר היה המבקש בן זוגה של אמה של המתלוננת, בשנים 2014-2016, הוא ביצע במתלוננת- ילידת שנת 2006, שהייתה באותה תקופה בת 8 עד 10, עבירות מין חמורות ביותר במספר מקרים -הכל כפי שמתואר בכתב האישום.

3. בית משפט קמא הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו, תוך שנתן אמון בעדותה של המתלוננת ושל עדות ההגנה; וקבע ביחס לעדות הנאשם כי היא לא הותירה רושם חיובי ואמין, ושהיו בה התפתחויות, תמיהות והתחמקויות רבות. בהתייחס לעדי ההגנה הנוספים שהובאו מטעמו של המבקש, נקבע כי הם אינם מביאים לתובנות משכנעות או מטילים ספק. משכך הרשיע בית משפט קמא את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הכרעת הדין התייחסה גם לטענת המבקש לפיה אין לראות בו "בן משפחה" כאשר גם טענה זו של המבקש נדחתה.

בגזר דינו השית בית משפט קמא על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 שנים וענישה נלווית - כאשר הבקשה הנוכחית מתייחסת כאמור לרכיב המאסר בענישה.

4. המבקש ערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בהתייחס להכרעת הדין, הוא העלה טענות רבות ושונות ביחס לאירועים נושא כתב האישום, מועדיהם ופרטים שונים שלגביהם העידה המתלוננת. בכלל זה נטען כי בית משפט קמא העריך באופן שגוי את מהימנותה של המתלוננת, וכן כי בית המשפט שגה כאשר לא דרש תוספת ראייתית לעדותה של המתלוננת מעבר להנמקה מיוחדת; ושלא התחשב בזמן הרב שחלף מאז האירועים נושא כתב האישום. לגישת המבקש, עדותה של המתלוננת נעדרת חיזוקים חיצוניים, כאשר בנושא זה מתייחס המבקש בעיקר לחיזוק שנמצא בהכרעת הדין הנוגע לשינויים שחלו במצבה הרגשי של המתלוננת - הן במועד ביצוע המעשים והן במועד חשיפתם. כן העלה המבקש טענות ביחס לחומרת העונש שהוטל עליו.

5. כפי שיפורט להלן, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות, וזאת תוך יישום ההלכה המנחה בהקשר זה כפי שהיא נקבעה בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)(להלן: הלכת שוורץ).

כידוע, הכלל הוא כי על הנאשם להתחיל לרצות את עונשו מיד לאחר גזר דינו, וכי עיכוב הביצוע יהיה בנסיבות מיוחדות וחריגות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי ביעילות המשפט הפלילי ובאכיפה מיידית של גזר הדין (ראול משל ע"פ 5829/21 קירשנבאום נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (19.10.2021); ע"פ 151/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.1.2021)). בבואו לבחון התקיימותן של נסיבות מיוחדות וחריגות כאמור על בית המשפט להביא בחשבון מספר שיקולים שנקבעו בהלכת שוורץ שנזכרה לעיל: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; תקופת המאסר שנגזרה על הנאשם; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של הנאשם והתנהגותו במהלך המשפט; נסיבותיו האישיות של הנאשם; והשאלה האם מדובר בערעור על חומרת העונש.

6. אין מקום לקבוע בשלב זה מסמרות ביחס לסיכויי הערעור של המבקש - אם כי ניתן לומר בזהירות הראויה כי מדובר בערעור שהסיכויים שיתקבל הם נמוכים, באשר הכרעת הדין מבוססת רובה ככולה על ממצאי מהימנות הנוגעים הן למתלוננת ולעדו התביעה; והן למבקש ולעדי ההגנה.

העבירות שיוחסו למבקש בעבירות אלה - ושהוא הורשע בגינן, הן עבירות חמורות ביותר. אף שלמבקש אין עבר פלילי - בפסק הדין נושא הערעור הוא הורשע במספר עבירות, הנוגעות לתקופת זמן ממושכת של כשנתיים, שבוצעו כאמור בילדה שהייתה אז בת 8 עד 10 שנים. מדובר אפוא בהתנהגות נמשכת ומכוונת שחזרה על עצמה, ולא באירוע מקרי או חד פעמי; כאשר מכלול הנסיבות הנוגעות לאישומים ובפרט גילה של המתלוננת, מכביד מאוד על המבקש. העונש שהוטל על המבקש הוא עונש בן 10 שנים, היינו אף אם ערכאת הערעור תפחית את עונשו במידת מה (ומובן שאין באמור כדי לקבוע כי כך יקרה), בכל זאת יהיה על המבקש לרצות עונש מאסר משמעותי.

7. המבקש טען כאמור כי הוא שוחרר בתנאים מגבילים זה מכבר ולא נטען כי הוא הפר את התנאים הללו. ואולם, לאחר שהמבקש הורשע בדינו - השתנתה נקודת האיזון, וכיום אין מקום לטעמי להותיר את ההחלטה בדבר שחרורו כפי שהייתה, ויש להורות על תחילת ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו.

8. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית. על המבקש להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר דקל ביום 11.9.2023 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ו באב התשפ"ג (13.8.2023).

שׁוֹפֵט